

φουμάρω

φουμάρω κ. **φουμέρνω**, ρ. [*<*ιταλ. fumare]. **1.** καπνίζω τσιγάρο ή τσιγάρο με χασίσι ή αργιλέ με χασίσι και γενικά είμαι καπνιστής, καπνίζω: «δε φουμάρει στο σπίτι του, γιατί τον κυνηγάει η γυναίκα του». (Λαϊκό τραγούδι: σου τη σκάσανε την πλάκα σαν να ήσουν αρωμάρης, κάτσε τώρα στη φυλάκα μισαδάκι να **φουμάρεις** // ένας είν' αυτός ο μάγκας μέσα δω στη γειτονιά μας, που **φουμάρει** ναργιλέ μες στου Νώντα τον τεκέ // είμ' αλανιάρια μερακλού, **φουμάρω** και χασίσι, γι' αυτό μου βγάλαν τ' όνομα πως αγαπώ ντερβίση). **2.** είμαι ευκολόπιστος και, κατ' επέκταση, ξεγελιέμαι, εξαπατώμαι: «κάνεις συνέχεια γκάφες, γιατί φουμάρεις ό,τι σου λένε». (Ακολουθούν 13 φρ.)·

- δε φουμάρω εγώ τέτοια, **α.** δεν πείθομαι, δεν πιστεύω αυτά που μου λέει κάποιος και, κατ' επέκταση, δεν ξεγελιέμαι: «αυτά που μου λες, να πας να τα πεις σε κανέναν άλλον, γιατί δε φουμάρω εγώ τέτοια». **β.** δε φοβάμαι, δεν υπολογίζω κάποιον που μου συμπεριφέρεται προκλητικά: «σε μένα μην κάνεις τον άγριο, γιατί δε φουμάρω εγώ τέτοια»·

- δεν ξέρω τι καπνό φουμάρει, βλ. λ. [καπνός²](#)·

- εγώ τι καπνό φουμάρω! βλ. λ. [καπνός²](#)·

- εγώ τι καπνό φουμάρω; βλ. λ. [καπνός²](#)·

- κι εμείς τι καπνό φουμάrouμε! βλ. λ. [καπνός²](#)·

- τη φουμάρει (ενν. τη μαύρη), καπνίζει χασίσι: «απ' τη μέρα που άρχισε να τη φουμάρει, οι φίλοι του τον έκαναν πέρα». (Λαϊκό τραγούδι: ώσαμε τα μεσημέρια το λουλά βαστά στα χέρια· **τη φουμάρει**, μαστουριάζει και κανέναν δεν πειράζει)·

- τι καπνό φουμάρει; βλ. λ. [καπνός²](#)·

- το φουμάρει (ενν. το μαύρο), καπνίζει χασίσι: «απ' τη στιγμή που άρχισε να το φουμάρει, είναι συνέχεια χαμογελαστός»·

- τον φουμάρω, τον ξεγελώ, τον εξαπατώ με άνεση: «είναι κουτός άνθρωπος και τον φουμάρω ό,τι ώρα θέλω»·

- φουμάρει σαν αράπης, βλ. λ. αράπης·

- φουμάρει σαν καμινάδα, βλ. λ. καμινάδα·

- φουμάρει σαν μπουρί, βλ. λ. μπουρί·

- φουμάρει σαν φουγάρο, βλ. λ. φουγάρο·

- φουμάρω αργιλέ, βλ. λ. [αργιλές](#)·